

Ibland kommer en text till en i drömmen, via brottsstycken av ett händelseförlopp. Som några lösryckta sidor ur en bok. Drömmen dyker upp som ur tomma intet och när det verkar som att den skall förklara sig...

Revolvermannen

Klick, klick säger revolvern med viskande röst. Vapnet är smort och hanen är nerslipad, liksom kornet. Klick, klick säger revolvern. Den har små fack för fem patroner och i det femte sitter det en patron. Snurra, snurra magasinet. Så för du den mot mannens panna. Klick, klick säger revolvern med litet högre röst. Vapnet vilar tungt i handen och känslan är bara makt. Klick, klick säger revolvern och mannen tycks ha tur som en tokig. Snurra, snurra magasinet. Så för du åter igen vapnet mot mannen, men denna gång mot pannan. Klick, klick säger revolvern och ljudet studsar runt i rummet som ett fasansfullt eko. Snart måste turen ta slut helt enkelt. Klick, klick säger revolvern och dödshotet hänger i luften. Åter igen måste den unga kvinnan med emblemet på jackans ena ärm, sätta snurr på magasinet. Stolt bär hon symbolen för makt, makt, makt. Raskt, men nu en smula trött på resultatet, gör hon åter sin plikt. Snurra, snurra magasinet och nu låter det som om arbetet har gjort sitt. Revolvern flyttas nu till nacken, som måste turen ta slut just där. Klick, klick säger revolvern, som med ett hån till den hand som håller vapnet. Mannen i stolen sitter med högre st huvud som om ingen fruktan fanns i världen. Klick säger revolvern igen. Nu måste den väl ändå inte klicka igen. Pang ljuder revolvern och tiden stannar upp. Vad är det väl som händer. Där sitter mannen stel i stolen. Är han stel av skräck, eller är han bara död. Revolvern hänger från handen och den unga kvinnan stirrar klenroget ner på den. Den har exploderat i hennes hand. Precis när hon skulle se på den efter att hanen ännu en gång träffat en tom kammare. En reflex fick henne att krama till med handen och skottet gick av men patronen var ett måndagsexemplar och skottet sprängde henne på ansiktets högra sida. Hon faller som i slow motion ner mot golvet, men mannen i stolen sitter som vore han av sten. Revolvern, mannen och den unga kvinnan i rummet och tiden börjar gå igen efter en som evighet av stillhet med krutlukten spridande sig i den nästan stillastående luften. Som i en dröm och i ett annat sekel, utspelar sig historien. Vem vem vet om den skall kunna som berättas ur någons minne.

(Texten har legat till sig i utkast sedan 2013 06 21)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten